

Bloedverwanten

Melanie Janssen

© Melanie Janssen, 2023

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gereproduceerd of gebruikt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, met uitzondering van het gebruik van korte citaten in een boekbespreking.

Voorwoord

Wow, een tweede roman. Ik heb gewoon een heel nieuw verhaal verzonnen, met personages die ik heb leren kennen en liefhebben als familie.

Daar gaat dit verhaal over: familie. En hoe het niet altijd uitsluitend je bloedverwanten zijn die je moeder, je vader, je zoon of dochter, je broer of zus kunnen worden. Familie zijn diegenen die je in het leven ontmoet, de rollen die ze op zich nemen en de keuzes die je maakt (zowel makkelijke als moeilijke) om ze dichtbij je te houden of te laten gaan.

Dit verhaal draag ik op aan mijn familie, bloedverwant of niet:

Mijn vader, wiens liefde en steun ik altijd kan voelen en op wie ik kan rekenen, of hij dat nu zegt of niet. Mijn zus Emmy, die weet dat we geen woorden nodig hebben, op papier of gesproken. Mijn nicht Elizabeth (of mijn tweede zus), omdat ze mijn klankbord is wanneer ik dat nodig heb, ook al is haar leven net zo druk als het mijne en heeft ze eigenlijk geen tijd.

Mijn nicht Jolanda, met wie ik pas sinds kort weer contact heb, maar die in korte tijd een dierbare vriendin is geworden. Welkom terug in mijn leven.

Dan is er nog een lange, lange lijst van mensen die in de loop der jaren of in slechts enkele maanden als familie voor me zijn geworden, zowel door keuze als door toeval.

Yvette, Kati, Stephie en Doreen (mijn Sweeties). Mijn vele Airborne vrienden, die mij liefdevol in hun kring hebben opgenomen. Bedankt dat jullie altijd achter me staan en me laten geloven dat ik alles kan.

Speciale dank aan King en Roy, mijn fysiotherapeuten. King, ik heb je vaak voor tiran uitgemaakt, maar zonder jou zou ik nooit van mijn gat zijn gekomen, op mijn voeten en terug naar het land van de mobiele mensen. Dankzij jou, ben ik in de beste vorm van mijn leven (wat, nu ik erover nadenk, nogal gênant is). Het gaf me mijn wereld terug. Vele malen dank. Roy, je was echt veel liever voor me. Bedankt dat je nooit je geduld verloor.

Mijn ex-collega's, die nooit vonden dat ik iets niet moest proberen, maar die me hebben geleerd wat een team is en hoewel we niet meer samenwerken, blijft de fijne tijd met jullie me altijd bij.

Tot slot is er mam. Met de vierde verjaardag van haar dood deze maand, voel ik haar verlies even acuut als gisteren. Ik mis je mam, maar ik weet dat je bij me bent, waar ik ook ga.

Nogmaals bedankt.

Met liefde,

Melanie

Eindhoven, Juli 2023

BOEK 1: AINSLEY

HOOFDSTUK 1

Glasgow, Schotland, zomer van 2018

De ochtend verliep in een rap tempo voor de 36-jarige Ainsley Campbell, mede-eigenaar en uitbaatster van de Thistle Inn, een gezellig familiehotel in het zuiden van Glasgow, het gebied waar ze was geboren en getogen. Ze was het hotel samen met haar broer Alistair en zijn vrouw Colleen begonnen, vier jaar na haar afstuderen aan het Glasgow Clyde College met een diploma in Toerisme. Met een lening van de bank (waarbij haar vader zijn huis als onderpand had gegeven) en een onverwachte erfenis van haar oom (degene bij wie ze al die jaren geleden had gelogeed) had ze de boerderij en stallen gekocht en er een schilderachtige plek van gemaakt, ver weg van de drukke stad. Ze had haar broer, die twee jaar voor haar afstuderen zijn opleiding tot accountant aan de universiteit van Glasgow had afgerond, gevraagd om de financiële zaken van het hotel te regelen. En hoewel de start niet gemakkelijk was geweest, ging het nu redelijk goed met hen. Het jaar daarvoor hadden ze hun diensten uitgebreid met rondleidingen en fietsverhuur voor hun gasten en het aanbieden van kortingsbonnen voor attracties, evenementen en plaatselijke restaurants.

Omdat ze buiten het drukke stadscentrum lagen, verloren ze een deel van de toeristische klanten die een stedentrip in gedachten hadden of er voor zaken waren, maar ze waren een perfecte locatie geworden voor zowel stedelingen die in het weekend wat rust zochten als toeristen die op hun portemonnee letten en meer geïnteresseerd waren in de kleinere, pittoreske dorpjes in de regio dan in het grote rumoer van de binnenstad.

Vandaag werkte Colleen als hoofdreceptioniste, een baan die ze nu slechts parttime deed, sinds de geboorte van haar zoon Josh acht maanden geleden. Colleens 22-jarige nicht Emma was onlangs aan het personeel toegevoegd om haar tante af te lossen als deze bij haar gezin was. Emma was net afgestudeerd en was blij met een vaste baan. En dan was er nog Bruce, hun nachtportier en bewaker, die er groot en intimiderend uitzag, maar de vriendelijkste man was die je ooit had ontmoet als je hem eenmaal beter leerde kennen. Toch was zijn postuur meestal genoeg om een zo nu en dan luidruchtige gast te kalmeren.

In de jaren erna, terwijl hun bedrijf groeide, namen ze enkele plaatselijke studenten in dienst als schoonmakers en een kok voor het eten (ze stonden bekend om hun uitstekende ontbijtbuffet), maar over het algemeen had hun hotel nog steeds een vriendelijke familiesfeer.

Al met al waren ze bijna volgeboekt tijdens de lente- en zomermaanden, wanneer de golfbanen open waren en behoorlijk wat toeristen aantrokken. Ainsley hield met heel haar hart van haar geboortestad, en telkens als ze die om welke reden dan ook moest verlaten, had ze nogal last van heimwee.

Die morgen, nadat ze enkele Duitse gasten had uitgecheckt en een taxi naar het vliegveld voor hen had gebeld, maakte ze een notitie om de schoonmaakploeg te vragen vandaag vroeg te komen, want de twee kamers waren opnieuw geboekt door gasten die aan het begin van de middag zouden arriveren. Hoewel de officiële inchecktijd pas om drie uur 's middags was, had de Thistle Inn de reputatie altijd klaar te zijn voor vroege gasten en dat maakten ze graag zoveel mogelijk waar.

Het waren Amerikaanse gasten, had Colleen haar verteld, maar op dat moment had Ainsley er niet al te veel aandacht aan besteed. Het was waar dat ze niet al te veel gasten kregen van zo ver overzee, maar meestal maakte het haar niet uit wie ze waren en waar ze vandaan kwamen, zolang ze niet al te vernielzuchtig waren (zoals de gasten die erin geslaagd waren het gemonteerde tv-scherf van de muur te trekken en er een gapend gat in achter te lieten).

Maar, toen ze hun boeking controleerde om te zien of er speciale verzoeken waren, viel haar de naam op. De kamers waren geboekt onder de naam Douglas. T. Douglas. En J. Douglas. Uit Texas. T. Douglas. T voor Tim? Hij kwam uit Texas, toch? Zou het kunnen... Er was geen bewijs. Geen kopie van paspoort of rijbewijs. Geen manier om het kippenvol op haar arm te rechtvaardigen.

Ainsley haalde geïrriteerd haar schouders op. Er zijn waarschijnlijk duizenden T. Douglasses in Texas, laat staan in de hele VS. De kans was nihil dat juist hij over een paar uur die deur zou binnenlopen. Bovendien, als hij het echt was, zou hij haar misschien niet eens herkennen na zo'n lange tijd, ook al wist ze zeker dat ze hem meteen zou herkennen. Het was tenslotte jaren geleden en het feit dat hij meer dan een half leven geleden een onvergetelijke indruk op haar had gemaakt, betekende niet dat zij een blijvende indruk op hem had gemaakt.

Het feit dat zij hier terecht was gekomen terwijl hij terug was gegaan naar Texas, zei toch genoeg over hoe gedenkwaardig ze voor hem was geweest?

Dus nee, hij was het waarschijnlijk niet en als ze niet opschoot, zouden deze mensen, wie het ook waren, hun kamers niet klaar vinden, dus kon ze maar beter aan het werk gaan!

Later die ochtend, toen ze besloot een kleine pauze in te lassen met een lekker, ontspannend kopje thee, liet ze haar gedachten weer teruggaan naar die dagen, negentien jaar geleden. Toen haar hele wereld van slag was en hij, Tim, haar enige anker.

HOOFDSTUK 2

Boston, Massachusetts, najaar 1999

Oké, wie had verzonnen dat dit een geweldig idee was, was duidelijk een idioot. Dit was niet eens een verstandig idee, ook al had het zo geleken voor een verwarde 17-jarige die haar onrustige huis wilde ontvluchten, zo ver mogelijk van haar strijdende ouders vandaan. Ondanks het feit dat ze nog nooit buiten Schotland was geweest.

Haar ouders zaten midden in een nare scheiding, waarbij ze elkaar zowel beledigingen als serviesgoed naar het hoofd slingerden en geen enkele aandacht besteedden aan hun beide kinderen. Hoewel haar 19-jarige broer Alistair, was gaan studeren in de stad, woonde de 17-jarige Ainsley nog steeds thuis, vergeten en ellendig terwijl ze het drama voor haar ogen zag ontvouwen en niet wist welke kant ze moest kiezen.

Ze hield van haar vader. Sean Campbell, de verlegen, sterke Schot die met zijn rode manen en baard eruitzag als een Viking, maar geen vlieg kwaad kon doen. Tenzij die vlieg zijn toekomstige ex-vrouw was. Vader was een eenvoudige man met simpele genoegens. Hij had zijn hele leven als klusjesman gewerkt en had er een behoorlijke boterham mee verdiend. Hoewel ze toch echt niet als rijk konden worden beschouwd, hadden noch Ainsley noch haar broer ooit het idee dat ze arm waren, maar ach, Lanark was een vrij klein dorp en zelfs als ze miljoenen te besteden zouden hebben, zouden ze niets hebben om het aan uit te geven en een verhuizing naar de grote stad was niet wat Sean ooit had overwogen voor zichzelf of zijn gezin. Hun leven was hetzelfde als dat van al hun vrienden. Rustig, langzaam, vredig. Wat geweldig werkte voor Ainsley als kind.

Haar vader was als kind nooit naar het buitenland op vakantie gegaan. Naoorlogs Schotland had genoeg werk en haar grootouders worstelden om de eindjes aan elkaar te knopen. Opa had in de oorlog gevochten en hoewel hij niet ernstig gewond was, was zijn gezondheid sterk achteruitgegaan nadat hij een longontsteking had opgelopen. Vader en zijn broers en zussen (drie oudere, twee jongere) moesten al vrij jong de boerderij draaiende houden als opa weer een longontsteking kreeg. Hij stierf toen haar vader nog maar zestien jaar oud was. Ainsley's oom Graham nam als oudste de boerderij over en vader ging in de leer bij de plaatselijke smid, waar hij zijn kennis uitbreidde tot hij zo'n beetje alles kon repareren, van loodgieterswerk tot elektriciteit.

Toen hij 25 was, werd hij uitgenodigd voor de bruiloft van één van zijn jeugdvrienden in Boston. Die vriend was enkele jaren eerder de oceaan overgestoken en had daar slim geïnvesteerd. Op zijn 22e was hij rijk en ontmoette hij een nog rijkere jonge debutante. Sean hoefde de reis niet te betalen en dus had hij, een beetje onwennig, zijn allereerste nette pak gekocht en was hij op een boot gestapt, omdat reizen per vliegtuig hem te bang maakte. Daar, in de bruisende Amerikaanse stad, op een grote, chique bruiloft, had hij Carol Thompson, de beste vriendin van de bruid, ontmoet en was hij verliefd geworden. Ook zij was op slag verliefd op de roodharige Viking met de Schotse tongval en binnen een maand waren ze getrouwd en verhuisd naar Lanark. Drie jaar later had het paar een roodharige peuter en een roodharige baby en het leven was gesetteld.

Misschien iets te gesetteld voor een rijke debutante uit Boston, die haar verwende leventje daar achteloos had opgegeven om de vrouw te worden van een klusjesman in een klein, grauw Schots stadje. Carol verveelde zich. Verveeld met de zorg voor haar kinderen, verveeld met haar kleurloze leven en de zeer beperkte ontspanningsmogelijkheden die het stadje te bieden had. Af en toe nam Sean haar mee naar Glasgow, waar tenminste meer te doen was, en ja, hij had haar een of twee keer meegenomen naar Londen, maar het was gewoon niet genoeg. Het dagelijks bestaan was niets anders dan het oppikken van de kinderen, ze naar en van school brengen tot ze oud genoeg waren om zelf te lopen en af en toe theedrinken (nooit een goede sterke kop koffie) met de moeders van de klasgenoten van haar kinderen. Die net zo tam en ouderwets waren als hun woonplaats.

Achteraf gezien bedacht Ainsley dat haar moeder het zo lang mogelijk had volgehouden. In het belang van haar familie had ze nooit gesproken over haar eigen gevoelens, haar heimwee, de huiveringwekkende conclusie dat ze net zo slecht op haar plaats was in het kleine Schotse stadje als haar man was geweest op die bruiloft toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Ooit was ze de Amerikaanse cheerleader en schoonheidskoningin. Nu was ze...nou ja, ze wist het waarschijnlijk zelf niet, maar het was zeker niet Carol Thompson. Ze had een grote fout gemaakt door hier te komen, hoeveel ze ook van Sean had gehouden en hoeveel hij haar ook aanbad. Dat deed hij ook. Maar hij was ook ten einde raad. Hij wist niet hoe hij zijn vrouw door deze crisis moest helpen, hoewel hij het wel probeerde. De vrouwen van zijn vrienden probeerden bevriend met haar te raken, maar het klikte nooit met hen.

Hij had uitjes en hobbies bedacht en zelfs gespaard voor een lange vakantie naar Boston, maar dat had het alleen maar erger gemaakt. Ze ging uiteindelijk alleen en nog geen twee maanden nadat ze thuiskwam van die reis, vroeg Carol de scheiding aan.

Die scheiding begon nog vriendelijk, totdat Sean ontdekte dat zijn vrouw in Boston een affaire had gehad. Gekrenkt in zijn trots en gekwetst door het feit dat ze duidelijk op hem neerkeek (iets wat hij stiekem altijd al had geweten maar nooit had willen erkennen), had hij voor het eerst in hun huwelijk zijn stem, zo niet zijn handen, verheven naar zijn vrouw. Vanaf dat moment werd het een eindeloze strijd. Sean vocht met Carol over alles, van alimentatie tot de voogdij over hun nog minderjarige dochter. Ainsley's moeder had haar dochter mee terug willen nemen naar de VS, maar dat zou haar aanstaande ex-man nooit toestaan. Dus zette hij zijn hakken in het zand en sleepte elke procedure voort. Ainsley veronderstelde dat hij de scheiding gewoon nog een jaar wilde rekken, tot ze volwassen was, om haar moeder te pesten. En omdat ze toch meer een papa's kindje was, maakte het haar niet zoveel uit.

Maar ook al hield ze van haar vader en van haar woonplaats, Lanark werd haar een beetje te verstikkend met zoveel mensen die medelijden met haar hadden omdat ze opgescheept zat met ouders die zich dag in dag uit gedroegen als kleuters. Ze wilde geen medeleven. Daar bereikte ze niks mee. Ze moest gewoon weg. Glasgow was misschien het makkelijkst, maar daar kon ze op haar 17e geen woning huren. Toen stelde haar moeder voor (waarschijnlijk om haar vader dwars te zitten) om haar broer Jack in Boston te bellen en hem te vragen of zijn nichtje en petekind (al had hij haar als baby maar één keer gezien) bij hem en zijn vrouw Susanne mochten komen logeren tot de hele echtscheidingsprocedure achter de rug was. Zodra dat het geval was, wilde Carol zelf naar de VS verhuizen en haar dochter bij haar laten wonen. Ainsley moest haar moeder nog vertellen dat ze van plan was terug te gaan naar Schotland zodra dat kon.

Omdat Ainsley zowel Amerikaans als Brits staatsburger was, verliep haar verhuizing naar Boston en haar inschrijving op de middelbare school vrij gemakkelijk, maar emotioneel was het een heel ander verhaal. Voor het eerst begreep ze haar moeder, terwijl haar eigen heimwee haar in zijn greep hield. Tegelijkertijd voelde ze de wrok toenemen. Dit, deze plek was haar moeders geliefde woonplaats?

Deze plek, waar ze haar net zo vreemd vonden als E.T., maar dan een stuk minder schattig? Waar ze haar in haar gezicht uitlachten om haar accent, het accent dat ze zelf altijd graag hoorde en dat haar vrienden thuis ook hadden? Boston was slecht. Het was donker, het was arrogant en dom. Zo'n oude stad, meende het te zijn. Om je dood te lachen. Boston oud? Haar stad bestond al in de tijd van de Romeinen die de Antonijnse muur bouwden. Boston had een universiteit sinds 1839? Ha! Die in Glasgow werd gesticht in 1451! De Amerikaanse geschiedenis was lachwekkend. Amerikaanse geschiedenis was gevormd door haar voorouders. Deze plaats had niets om over op te scheppen. Niets. Zelfs hun architectuur was geheel Europees, nou ja, een namaakversie ervan.

Natuurlijk wist ze dat ze neerbuigend was, maar het voelde alsof alles wat ze was, wat ze ooit had gedaan, de trots die ze voelde als ze aan haar geliefde stad, haar geliefde land dacht, van haar werd afgenomen en hoe naakter ze zich voelde, hoe meer ze zich wilde vastklampen aan haar identiteit. Het was een vreemde paradox waar ze niet eens aan wilde denken, maar dit was waarschijnlijk hoe haar moeder zich had gevoeld toen ze wegging van deze plek.

Dit besef veranderde haar huidige situatie alleen niet. Ainsley viel op. Haar haar (slechts een tint donkerder dan vlak na haar geboorte), haar stem, haar groene ogen, kleine gestalte... een all-American beauty was ze zeker niet. En hoewel de nieuwigheid van haar afkomst en haar accent na een week of wat wel was uitgewerkt, had ze, behalve met haar docenten, nog met niemand gesproken, laat staan met een vriend. Ze hoefde echt geen populariteitswedstrijd te winnen, maar het zou leuk zijn om iemand te hebben om mee te praten, anders dan haar kinderloze oom en tante en hun al even kinderloze vrienden. Ze had ook geen boeken meer om te lezen of huiswerk om te maken tijdens haar eenzame lunchpauzes. Haar lessen waren een lachertje.

Het weer was tenminste goed. Niet snikheet, maar meer zoals thuis. Het was een gewone maandag. De bel voor hun lunchpauze was net gegaan en ze liep lusteloos langs de rij door de kantine om iets te drinken te halen. In een poging de zwaarlijvige kinderen gezonder te maken, werd er in hun kantine geen frisdrank verkocht, dus de keuze was beperkt. Ze had een tafel buiten gevonden die niemand anders leek te hebben opgeëist en had daar al haar pauzes doorgebracht, met haar smakeloze broodjes en haar walgelijke "melk" (nou ja, het mocht eigenlijk geen melk heten) terwijl ze probeerde te lezen.

Op haar zeventiende waren de dagen van kinderen die eten naar haar gooiden voorbij, maar ze had het misschien liever dan de totale leegte waarin ze zich bevond. Als er maar iemand met haar zou praten. Het kon haar niet schelen waarover. Zolang ze de eentonigheid maar doorbraken.

"Mag ik erbij komen zitten?"

Ze sprong twee meter in de lucht. Wat...? Ze was zo verbaasd dat ze verstijfde. En het was niet alleen het feit dat ze werd aangesproken, het was ook de stem. Haar eerste gedachte was waarom een leraar bij haar wilde komen lunchen, want te oordelen naar de diepte, kon het nooit een andere leerling zijn. Maar wat kon het haar schelen wie of wat hij was, hij had tegen haar gepraat! En ze kon maar beter iets terugzeggen, als ze wilde dat hij bleef. En dat deed ze.

"Natuurlijk," piepte ze.

"Dank je."

Hij zette een dienblad neer en ging op de bank tegenover haar zitten, waarbij hij zijn lange benen sierlijk onder de tafel vouwde. Ainsley durfde eindelijk op te kijken. Haar adem stokte. Dit was geen leraar, tenzij hij een erg jong uitziende stagiair was. Aangezien dat niet waarschijnlijk was, moest hij een leerling zijn zoals zij. Maar wel een heel opmerkelijke.

Ten eerste was hij lang en vrij mager, maar niet slungelig. De manier waarop hij ging zitten, zijn waterflesje opende, een enorme stapel boterhammen tevoorschijn haalde...zijn bewegingen waren haast gracieus, elegant. Zijn donkere haar was viel op zijn schouders en de zon gaf het een kastanjebruine gloed. Een stoppelbaardje sierde zijn wangen en kin zonder dat het leek alsof hij te veel zijn best deed om er ouder uit te zien. Ergens deed hij haar denken aan de middeleeuwse portretten van een zeer Europees uitziende Jezus, als hij een wit gewaad had gedragen in plaats van een versleten leren jasje.

Zijn ogen, toen ze hem eindelijk aan durfde te kijken, hadden de kleur van de cognac die haar oom altijd dronk na een chic diner met vrienden. Het leek alsof ze zowel de diepste geheimen konden bevatten als konden stralen van vrolijkheid. Zijn glimlach was uitnodigend maar niet te opdringerig. Misschien begreep hij haar aarzeling na wekenlang als een spook door de gangen te zijn gegleden.

Maar het meest opmerkelijke aan deze jongeman die zo achteloos tegenover haar zat, was zijn stem. Jeetje, zijn stem! Alsof die ergens uit een kelder kwam! Het was melodieus, diep als whisky (ze moest stoppen met de alcohol analogieën) en sexy genoeg om in te verdrinken. Het was het soort stem dat het telefoonboek kon voorlezen en het kon laten klinken als een sonnet van Shakespeare.

Al met al was deze jongen, bij gebrek aan een beter woord, prachtig. Ainsley wist zelf niet precies wat ze ermee bedoelde, maar het was het enige wat in haar opkwam. Ze was nooit het soort meisje geweest dat voor een bepaald type ging. Thuis zag ze alleen de jongens die ze praktisch haar hele leven had gekend. Ze had hen zien opgroeien van stevige Schotse jongens tot stevige Schotse jongemannen en hoewel ze hen leuk genoeg had gevonden en ook wel een keer verliefd was geweest, was het te... vertrouwd? Voorspelbaar?

Nou ja, wat het ook was, ze had nooit serieus een toekomst met een van hen overwogen, maar had de optie ook niet verworpen, waarschijnlijk omdat het uiteindelijk toch de meest waarschijnlijke optie was die voor haar openstond.

En hoewel haar stadje oud was, was het niet zo klein of middeleeuws dat ze geen tv, theater en tijdschriften hadden. Maar ook dat had geen effect op Ainsley. Natuurlijk ging ze graag naar de film met haar vrienden, maar er hingen geen posters van hedendaagse sterren aan de muren van haar slaapkamer. Ze hield niet van het rebelse van Johnny Depp of de jongensachtige charme van Leonardo DiCaprio. Waar ze wel van hield, wist ze zelf ook niet.

Eenmaal hier, was dat gevoel niet anders. Hier had je de gebruikelijke klikjes. De atleten met hun getrainde lijven en hun shampoo-reclame haar, waren meestal het populairst, maar ze lieten haar volkomen koud. Bovendien begreep ze niets van American Football of Baseball. Eerlijk gezegd begreep ze zelfs niets van voetbal, ondanks alle uitleg van haar vader en broer. Een lerares had haar zelfs voorgesteld om cheerleader te worden. Het was de enige dag tot nu toe dat ze lachend naar huis was gegaan.

Naast de atleten had je de typische nerds (die in ieder geval intellectueel uitdagend gezelschap waren, maar die net zo verlegen waren als zij) en de zwartgallige goths, die haar deden denken aan de hilarische spooktocht die ze een paar jaar geleden in Edinburgh had gemaakt.

En dan had je de hele rest dolende zielen, die graag ergens bij wilden horen, maar niet wisten hoe. Misschien waren zij de grootste groep, maar hun massa maakte hen nog onzichtbaarder voor degenen wier populariteit ze zo graag voor zichzelf wilden.

Populariteit was niet waar Ainsley naar verlangde. Maar ze verlangde wel naar gezelschap, van iemand die begreep wat het betekende om op de slechtste manier op te vallen.

Deze jongen. Hij was het. Hij was die iemand. Als ze niet zo nerveus deed en hem wegjoeg door hem aan te staren zoals ze deed, met alle aandachtshonger van de afgelopen weken.

Jezus 2.0 had inmiddels zijn stapel broodjes uitgepakt en in de eerste gebeten. Ze zagen er smakelijk uit, vergeleken met haar kleffe sneetjes met pindakaas en banaan. Ze had zich die morgen verslapen en zich moeten haasten. De pot pindakaas was het eerste dat ze had gevonden. Ze hield er niet eens van. Toen hij zag hoe ze haar eigen boterhammen wegduwde, begreep hij dat ze die niet wilde en schoof zijn eigen stapel naar haar toe, met een gebaar dat zoiets moest betekenen als 'ga je gang'. Ainsley knikte dankbaar en pakte er een. BLT. Lekker.

Een paar minuten lang zaten ze zwijgend tegenover elkaar, totdat Ainsley vond dat ze toch wel iets meer moest doen dan kauwen en knikken als dank voor het feit dat hij zijn lunch deelde met een wildvreemde, dus slikte ze haar laatste hap door en keek op.

Hij keek naar haar, maar niet op een griezelige manier. Er was interesse in zijn ogen. Ze wilde terugdeinzen en wegstijven, maar merkte dat ze dat niet kon. Zeker niet toen hij haar een vriendelijk knikje en een glimlach gaf. Hij veegde nonchalant zijn vette hand af aan zijn spijkerbroek en stak hem uit.

"Tim Douglas." Hij klonk niet alsof hij van hier was. Zijn donkere stem had een duidelijk zuidelijk accent. Alabama? Texas? Ze was nog niet bekend met de variatie in accenten hier, maar het klonk alsof hij een rol zou kunnen spelen in een film over de Burgeroorlog. Aan de Zuidelijke kant dan uiteraard.

Ainsley glimlachte terug, de eerste oprechte glimlach in vele, vele eenzame uren. Ze was blij dat ze nog wist hoe het moest. Haar kleine hand gleed in de zijne.

"Ainsley Campbell."

Hij knikte.

"Grappig accent. Waar wonen Ainsley Campbells doorgaans in het wild?"

Ze grinnikte, terwijl ze hem met de seconde leuker vond worden.

"Lanark, vlakbij Glasgow, Schotland. En Tim Douglasses?"

"Rockport, Texas."

Dus ze had gelijk! Ze gaf zichzelf stilletjes een schouderklopje.

"Ver van huis."

Hij haalde zijn schouders op.

"Paps werk. Jij?"

Ze begreep dat hij wilde weten waarom ze zo ver weg was van haar gebruikelijke verblijfplaats en vertelde hem over de nare scheiding van haar ouders. Hij huiverde.

"Ik weet nog dat mijn eigen ouders uit elkaar gingen. Ik was zes. En het was zwaar. Nu zijn ze allebei hertrouwd en een stuk gelukkiger. Ik zie mam niet vaak meer sinds ze naar Monaco is verhuisd met haar nieuwe vrouw."

"Vrouw?"

Hij zuchtte. "Ja. Vrouw. Vraag maar niets. Het is het grote familie taboe weet je. Mag echt nooit in het openbaar over gesproken worden."

"Vind je het erg?"

Hij haalde zijn schouders op en kamde een haarlok uit zijn gezicht.

"Wat, de vrouw? Niet echt. Ik zie ze niet veel. Het kan me wel schelen dat ze bij ons wegliep. Alsof ze niks om ons gaf. Ze heeft ons allemaal voor het blok gezet. Ze moest maanden, of zelfs nog eerder al besloten hebben dat ze stomweg zou vertrekken en heeft nooit laten merken dat ze ongelukkig was. Ze kondigde doodleuk aan dat ze een vriendin had, pakte haar spullen en verdween. Dat was het."

Hij nam nog een hap uit zijn boterham, duidelijk uitgepraat, tenminste over dit onderwerp.

Hij slikte en ging verder.

"Maar ik heb een hele leuke stiefmoeder en een halfbroertje. Hij heet Caden, hij is nu vijf en ik zweer dat hij de normaalste van ons allemaal is. Ik zou nooit mee hierheen zijn verhuisd als Caden er niet was geweest."

Zijn stem klonk teder en Ainsley wenste dat hij zo over haar zou praten. Het deed haar ook denken aan Alistair. Ze hield van haar broer, maar ze waren nooit zo hecht geweest. Nu ze zoveel kilometers van hem verwijderd was, vroeg ze zich ineens af waarom. En ze beloofde zichzelf om het goed te maken als ze uiteindelijk terug naar huis ging.

Ze praatten een tijdje over hun afkomst, allebei hoorden ze de heimwee in de stem van de ander, maar geen van beiden voelde de behoefte om het te verbergen. Het was tenslotte een gemeenschappelijke basis.

Ze schrokken op van het gezoem van de schoolbel en met een wederzijdse zucht stopten ze hun spullen terug in hun tassen en stonden ze op. Ainsley keek naar hem op en zag hem voor het eerst in zijn volle lengte. Ze was nog steeds een beetje verlegen, ondanks dat ze bijna een half uur met hem had gepraat, en ze hoopte dat hij enigszins vriendelijk afscheid zou nemen.

"Morgen, zelfde tijd, zelfde plaats."

Dat had ze niet verwacht, maar haar hart sloeg over bij de gedachte. Toch probeerde ze het hoofd koel te houden terwijl ze antwoordde.

"Tuurlijk. Klinkt goed."

Hij grijnsde. "Tot morgen Lassie!"

Ze was te gecharmeerd van haar nieuwe bijnaam. Ze was te verrukt om er een voor hem te verzinnen. "Tot morgen."

Na die ochtend werd het routine. Tim ontdekte dat ze drie straten bij hem vandaan woonde en ze nam zijn aanbod aan om met hem naar school te rijden, want ze was nog te bang haar rijbewijs te halen, omdat ze nog niet helemaal gewend was aan het rijden aan de andere kant van de weg, vooral in een grote plaats als Boston. Toen ze eenmaal haar

rijbewijs had (dankzij haar oom, die haar heel geduldig les had gegeven), reden ze om de beurt.

Ze lunchten samen, ze maakten samen hun huiswerk. Tim liet haar kennismaken met nieuwe muziek, nam haar mee naar musea en films en ze hadden altijd wel iets om over te praten.

Ze bespraken hun geschiedenis uitvoerig. Tim hield van de verhalen over de "Black Douglas" en vroeg zich af of hij misschien nazaat van hem was. Ainsley had het hart niet om hem uit te leggen dat het niet zo eenvoudig was en dat het vinden van de juiste documentatie, zelfs online, lastig zou zijn. Maar hij vond het reuze interessant en hij moedigde haar aan alle verhalen te vertellen waar ze thuis tijdens haar lessen geschiedenis van had gehouden.

Ze deelden vooral hun toekomstdromen. Ainsley begon zich steeds meer thuis te voelen in deze enorme stad, en ze bedacht dat ze misschien wel een tijdje bij haar moeder zou kunnen blijven nadat haar scheiding was afgerond en ze terugkwam naar de VS. Met Tim erbij was deze plek niet zo eng, zo leeg.

Ze ontmoette Tims vader, een oudere versie van zijn zoon, zonder het lange haar, zijn stiefmoeder Rita, een heel aardige, heel kleine dame, die haar niet het gevoel gaf een rareit of een dwerg te zijn, en zijn broertje Caden, die duidelijk de grond aanbad waarop zijn oudere broer liep. Ze snapte hem volledig.

Ze hadden altijd plezier. Ze konden eindeloos discussiëren over de meest onbenullige onderwerpen, lachen tot het pijn deed, dezelfde scènes uit hun favoriete films bespotten. Eindelijk kreeg Ainsley een idee van hoe een normaal gezin werkte, ook al was Tims echte moeder uit beeld verdwenen. Hij hield duidelijk veel van zijn stiefmoeder.

Het leven was mooi, op één klein, vervelend dingetje na. Ainsley was nog steeds erg afhankelijk van Tims vriendschap, en terwijl haar gevoelens voor hem langzaam veranderde van vriendschap in romantische dagdromen (ze was een laatbloeiër; net als haar vader), zorgden zijn vriendelijke en kalme aard ervoor dat hij langzaam maar zeker aan populariteit won. Hij schepte er niet over op en hij probeerde haar altijd erbij te betrekken, maar de cocon die ze dacht dat ze hadden, hun "wij tweetjes tegen de rest" bubbel, was doorgeprikt en Tim leek niet de behoefte te voelen om die te herstellen. Als hij het al gemerkt had.

Ainsley wel. Ze had het gevoel dat ze verdrong, elke keer als er een derde of zelfs een vierde persoon aan hun tafel kwam zitten. Man of vrouw maakte in eerste instantie niet uit, hoewel haar hart brak als hij aandacht aan hen schonk, terwijl ze zich een weg probeerde te banen uit haar afschuwelijke jaloezie. Ze waren nooit onbeschoft of afwijzend tegenover haar in het bijzijn van Tim, ze zouden er nooit aan denken haar te kwetsen of te beledigen, maar ze probeerden haar ook nergens bij te betrekken. Ze was weer zo goed als onzichtbaar.

Het beangstigde haar. Ze wist dat ze een beetje melodramatisch en heel erg jaloers was. Als ze een echte vriendin was geweest, zou ze Tim hebben aangemoedigd vrienden te maken, maar ze voelde een haast misselijkmakende bezitterigheid. Ze wilde zijn aandacht niet delen! Hij was alles wat ze had. En nu raakte ze hem kwijt.

Echt, het kon niet erger worden...dat had ze gedacht.

Tim was een mooie jongen. En het was behoorlijk naïef van haar om te denken dat zij de enige was die dat zag. Eerder dan ze had gewild, zwermden de meisjes om hem heen. En het was niet zo dat hij er arrogant van werd, maar hij was nog steeds een jongeman vol hormonen met een vrij brede keuze uit het andere geslacht. Ainsley was slechts een van de velen, als ze al een kans had. Ze wist dat hij om haar gaf, maar was dat genoeg? Het leek er niet echt op. Vastzitten in de vriendenzone was klote en ze had geen idee hoe ze zich eruit moest flirten. Hij zou haar waarschijnlijk voor gek verklaren als ze het probeerde.

Hij had geen van de meisjes in hun kring benaderd, en dat stelde zijn Schotse vriendinnetje even gerust. Ze was nog niet verstoet. Maar toen gebeurde het, onvermijdelijk, alsnog. Vlak voor het kerstfeest op school, waarvoor ze een nieuwe mooie groene jurk had gekocht en hoopte dat Tim haar zou vragen, merkte ze dat hij een andere richting insloeg. Een verkeerde richting, die hem recht naar Nicole Bradley leidde.

Ze was donker, sexy en bloedmooi. Met pruilende lippen, ronde heupen en een verleidelijk décolleté. Met haar zeventien jaar was ze net zo ver verwijderd van Ainsley's verfijnde Keltische trekken als een volbloed merrie van een Schotse hooglander. En, niet in staat om er iets tegen te doen, zag ze hem vallen. Samen met de rest van de school.

Hij verontschuldigde zich tegenover zijn 'Lassie' (de eerste keer dat de bijnaam als een belediging klonk en dat deed pijn) voor de momenten dat hij er niet was voor haar. En toen, onvermijdelijk en zoals ze al die tijd had gevreesd, kwam de eerste grote scheur in hun vriendschap.

Ze waren in haar kamer hun huiswerk aan het maken, zoals gewoonlijk; een nieuwe cd speelde op de achtergrond. Ze had geen idee wat het was, verdiept als ze was in de zon die door Tims pas gewassen haar scheen, zijn gezicht verborgen achter een glad gordijn. Ja, dat waren de idiote romantische gedachten die ze tegenwoordig over hem had. Nog een paar uur en ze kon de hoofdrol spelen in elke walgelijke romcom die ze altijd graag bespotten.

Hij legde zijn pen neer en rekte zich uit, waarbij zijn te korte shirt een flink stuk buikspieren onthulde. Ainsley wendde snel haar ogen af, ze wilde niet betrappt worden dat ze zat te kwijlen bij het uitzicht.

"Zo, dat hebben we weer gehad. Dat was kolere saai."

Oh ja, hij nam in haar bijzijn geen blad voor de mond, tenzij ze bij hem thuis waren, waar Rita hem zonder pardon een draai om zijn oren zou geven als hij vloekte of schold in het bijzijn van zijn broertje.

"Dat was het," beaamde ze.

Hij keek rond in haar kamer en zag de kledingzak waarin haar jurk zat.

"Kerstkleding gekocht?"

Haar hartslag verdubbelde. Hij had het gezien!

"Ja. Je weet wel, voor het schoolfeest."

Hij liet zijn hoofd zakken en het gordijn van haar bedekte opnieuw zijn gezicht, zodat zijn uitdrukking voor haar onleesbaar was. Toch was zijn voorovergebogen lichaam een slecht voorteken.

"Dus...eh...je was van plan om te gaan?"

Wat was dat voor een vraag? Hij wist dat ze van plan was te gaan! Ze hadden het besproken, dat wist ze zeker!

"Natuurlijk was ik dat. Ik bedoel, dat ben ik. Zouden wij niet..."

Ze maakte de zin niet af. Het was niet nodig om het hardop te zeggen. Hij wist het. Hij wist dat ze dacht dat ze samen zouden gaan, ook al had hij het haar niet officieel gevraagd. Ze had gewoon aangenomen...

En ze had zich vergist. Verschrikkelijk, pijnlijk vergist.

"Ainsley, het spijt me zo. Ik eh...ik..."

"Je gaat met iemand anders."

Haar stem kwam van buiten haar lichaam. Ze was verbaasd dat er überhaupt iets uitkwam. Tim leek aan dezelfde kwaal te lijden, want hij knikte alleen maar en keek haar nog steeds niet aan.

"Ja. Oh God, Lassie het spijt..."

"Wie?"

"Wie wat?"

"Met wie ga je?"

Natuurlijk wist ze het, maar ze moest het hem horen zeggen. Het was de masochist in haar, dat moest wel.

Hij schraapte zijn keel. "Nicole. Ik eh...ik ga met Nicole."

Hoewel het echt geen verrassing was, kwam het toch hard aan. Ainsley probeerde onverschillig te doen, maar kon de traan die ontsnapte niet tegenhouden, toen ze naar de groene jurk keek waarmee ze had willen pronken. Tim, voor het eerst ongemakkelijk in haar gezelschap, mompelde een excuus en rende de trap af en de deur door, waarbij hij zijn map en boeken vergat. Hij kwam ze ophalen bij haar oom, uren nadat ze haar eten had geweigerd en zichzelf in slaap had gehuild.

Ze ging niet naar het feest. Ze bracht de jurk terug naar de winkel en sloot zich op in haar kamer. Ze ging op kerstavond naar de kerk, en belde haar ouders en broer om hen een vrolijk kerstfeest te wensen en te bedanken. De volgende ochtend bedankte ze haar oom en tante vriendelijk voor hun attente cadeaus. Tims cadeau liet ze ongeopend, met de bedoeling het hem in het nieuwe jaar terug te geven.

Ze zag hem helemaal niet tijdens de feestdagen en toen hij haar de eerste schooldag van het nieuwe jaar ophaalde, accepteerde ze zijn omhelzing, maar verbrak ze die zo snel mogelijk zonder hem ongerust te

maken. Het laatste wat ze wilde, was hem laten merken hoeveel pijn zijn keuzes haar deden.

Toen gleed haar tante uit op de trap bij de voordeur en brak haar pols. Ze moest een tijdje thuis werken. Misschien wist ze meer dan ze liet merken, want ze bood haar nichtje aan een paar weken haar auto te gebruiken, zodat deze geen lastige ritjes meer hoefde te maken met haar vriend. Ze had het betraande, bleke gezichtje van het meisje gezien en haar eigen conclusies getrokken. Maar ze zou het meisje niet tot een bekentenis dwingen. Dit was haar manier om te laten zien dat ze er was als Ainsley de steun ooit nodig zou hebben.

De weken die volgden verstreken traag. Valentijnsdag kwam en ging voorbij zonder een enkele kaart of geschenk en tegen die tijd wist ze dat de laatste hoop die ze had, vervlogen was. De volgende dag vond ze een ander leeg tafeltje in de kantine. Tim kwam haar niet opzoeken. En dat was oké.

Toch kon zelfs de afstand die ze tussen hen probeerde te scheppen, haar niet beschermen tegen de klap die haar begin maart trof.

Voor het eerst sinds de vakantie kwam Tim langs. Haar tante liet hem binnen en zei dat hij moest wachten terwijl ze Ainsley vroeg of ze hem wilde zien. Ze was nooit zo formeel geweest met de jongeman, die altijd zijn eigen weg naar de kamer van haar nichtje had gevonden. Ze liep de trap op en klopte op Ainsley's slaapkamerdeur.

"Binnen."

Ze opende de deur en stak haar hoofd naar binnen. Ze zag haar nichtje lusteloos in haar bureaustoel hangen, die ze met één voet heen en weer wiegde, terwijl ze met de pen in haar hand speelde. Het was geen onbekend scenario de laatste dagen.

"Ainsley, lieverd, Tim is hier."

"Wat komt hij doen?"

"Ik weet het niet. Maar hij ziet er vreselijk uit. Ik denk dat hij je nodig heeft."

"Ik weet niet zeker of ik er voor hem wil zijn."

"Ik snap het. Wil je dat ik hem wegstuur?"

"Ja, graag."

"Oké."

Verdomme.

"Wacht!"

Haar tante deed de deur weer open.

"Laat hem maar naar boven komen."

"Weet je het zeker?"

"Ja. Wat het ook is, ik wil het achter de rug hebben."

"Goed, ik stuur hem naar boven."

Toen haar tante de deur weer dichtdeed, sprong Ainsley op om snel haar dagboek te verstoppen, dat op haar bureau lag. Ze had geprobeerd de stemming waarin ze verkeerde, van zich af te schrijven. Ze deed het dicht en stopte het in de bovenste lade van het bureau.

Hij kwam de kamer binnen en ging voorzichtig op haar bed zitten, terwijl zij weer in haar bureaustoel ging zitten. Het was een tijdje stil en ze zag dat hij trilde, zijn gezicht weer verborgen achter zijn haar. God, soms wilde ze het afknippen zodat ze zijn uitdrukking beter kon lezen. Hij had zich nog nooit zo voor haar verborgen gehouden.

Na minuten van een steeds verstikkender stilte besloot ze deze te beëindigen. Waarvoor hij hier ook was, het had al te lang geduurd.

"Tim? Tim, gaat het? Tim? TIM!"

Hij leek langzaam te ontwaken uit een trance en keek haar aan alsof hij haar nog nooit had gezien en verbaasd was dat hij gezelschap had.

"Ainsley..."

Hij huiverde. Hij was bleek. Hij zag er beroerd uit. Had hij griep? Had hij koorts? Was hij ziek? Ze wist niet precies hoe hij er ziek uitzag, ze had het nog niet gezien, maar ze veronderstelde dat dit in de buurt kwam.

"Tim...wat is er aan de hand? Kan ik helpen?"

Toen begon hij te huilen, wat ook weer nieuw was, en wat haar mogelijk nog meer verontrustte.

"Ainsley, oh God! Ik heb er zo'n puinhoop van gemaakt. Ik weet niet... Ik weet niet hoe ik het je moet vertellen. Maar je moet het weten. En ik hoop dat je me ooit kunt vergeven."

"Vergeven? Voor wat? Wat heb je gedaan?"

Naast het breken van mijn hart, dacht ze bitter, wetende dat ze hem dat nooit zou vertellen.

Hij slaakte een zucht en veegde zijn haar weg om haar eindelijk aan te kijken. Huiverend vertelde hij haar datgene wat het definitieve einde zou betekenen van wat er nog over was van hun vriendschap en van elk sprankje hoop dat ze had om het te herstellen.

"Het is Nicole. Ze is...oh God, het spijt me zo, Ainsley...ze is zwanger. En ze zegt dat ze zeker weet dat de baby van mij is."

Ainsley hapte naar lucht en voelde dat de kamer om haar heen begon te draaien. Ze werd misselijk. Als ze niet eerst stikte. Of een hartaanval kreeg. Of alles tegelijk. Nicole. Zwanger. Tims baby. Tim had een meisje zwanger gemaakt. Tim een vader. Haar Tim.

Nee, niet van haar. Hij was nooit van haar geweest. Een vriendin was alles wat ze was. Voor een tijdje. Nu was hij van Nicole. Die zwanger was. Van zijn baby.

Ze wist zeker dat hij het juiste zou doen. Met haar trouwen als zij en/of haar ouders dat wilden. Stoppen met school en een baan vinden. Voor haar en zijn kind zorgen. Zijn zoon of dochter. Een andere vrouw zou verantwoordelijk zijn voor het voortzetten van de familienaam.

Ze stak haar hand uit om hem te troosten. Wat moest ze anders? Ze liet hem uithuilen op haar schouder, wachtte geduldig tot de hevige rillingen verdwenen en stuurde hem dan vriendelijk weg. Later, alleen in haar kamer nadat Tim was vertrokken, liet ze eindelijk haar eigen emoties de overhand nemen en de tranen vallen. Er waren allerlei soorten tranen, bedacht ze. Eerst was er haar liefdesverdriet. In Tim had ze eindelijk de jongen gevonden waarvan ze dacht dat hij het beste bij haar zou passen en ze had zichzelf toegestaan te dromen dat ze zijn vriendin was.

Die droom was nu in duigen gevallen en ze was verdrietiger dan ooit, zelfs toen haar ouders zich op hun slechtst hadden gedragen.

Er waren ook tranen van woede. Ze haatte Tim niet echt (dat zou ze nooit kunnen), maar ze was echt kwaad op hem! Wat had hem bezielde? Natuurlijk wist ze wat hem bezielde, maar kom op, er bestonden condooms, zelfs voor tieners wier hersenen tijdelijk naar lagere lichaamsdelen waren verhuisd. Het was al erg genoeg dat hij gevallen was voor een meisje als Nicole, maar om alle voorzorgsmaatregelen zomaar te vergeten? Idioot! Wat als ze hem zowel een soa als een kind had gegeven? Hoe dom kon hij zijn?

Vreemd genoeg huilde ze ook om hem. Ze hadden niet echt serieuze toekomstplannen gemaakt, maar als hij die al had, waren ze nu ook van tafel. Wat moest hij doen? Er was niet veel waarvoor hij gekwalificeerd was zonder diploma's en een kind opvoeden met een salaris uit een fastfoodrestaurant was verre van ideaal, zelfs als hun familie hen zou steunen. Hoe moest hij zich redden?

Ze besprak haar zorgen met niemand. Het waren hun zaken niet. Ze sloot zich helemaal af. Praatte alleen als haar iets werd gevraagd. Op school zat ze tijdens de lunch weer alleen en ging op in de menigte, ware het niet voor haar haar. Toch, als iemand er nog een grap over zou maken, zou ze het niet eens horen.

Ze had het toen niet geweten, maar die laatste keer dat hij naar haar kamer was gekomen, zou de laatste keer zijn dat Ainsley hem zou zien. Een paar dagen later was het huis van de familie Douglas leeg en hoorde ze via via dat de familie terug was gegaan naar Texas en een jonge, donkerharige vrouw was meegegaan. Ainsley huilde als nooit tevoren toen ze het hoorde. Nadat ze zichzelf die ene nacht van hopeloos verdriet had toegestaan, droogde ze haar tranen, rechtte haar schouders en pakte haar koffers. Ze vertelde haar oom en tante dat ze heimwee had en terug wilde naar Schotland. Ze hadden haar depressie opgemerkt (en de oorzaak ervan geraden), maar namen haar uitleg voor lief en zouden de school laten weten dat ze na de voorjaarsvakantie niet meer terug zou komen.

Ainsley slaakte een zucht van verlichting toen ze op het vliegtuig naar Londen stapte voor het eerste deel van haar reis. Als Tim naar huis zou gaan, dan ging zij ook.

HOOFDSTUK 3

Glasgow, Schotland, zomer van 2018

Naarmate de ochtend vorderde, kreeg Ainsley het al snel te druk om te denken aan het Douglas duo dat zich later zou melden. Een onverwacht probleem met de levering van de voorraad voor hun restaurant die avond resulteerde in een trip naar Glasgow om zelf wat noodzakelijke boodschappen te doen en aangezien ze niet gewend was het logge bestelbusje te besturen, moest ze haar aandacht bij de weg houden en bij de lijst met spullen die ze nodig had van de leveranciers in de stad.

Het was bijna lunchtijd toen ze eindelijk terug was en ze bedankte hun chef Gabe hartelijk voor het broodje dat hij snel voor haar maakte, dat ze achter haar bureau opat, hopennd dat niemand binnen zou komen voordat ze haar laatste hap had genomen.

Net toen ze haastig de kruimels van haar uniform (marineblauwe rok en vest en clan Campbell zijden sjaal) aan het afvegen was, hoorde ze een jonge vrouwenstem met een duidelijk en onmiskenbaar Zuid-Amerikaans accent roepen.

In de hoop dat ze er weer fatsoenlijk uitzag, keek ze op om hun nieuwe gasten te begroeten. Precies op dat moment antwoordde een mannenstem de vrouw.

Een stem die ze overal en altijd zou herkennen...

Het duurde seconden die aanvoelden als lichtjaren voordat ze zichzelf ertoe kon brengen op te kijken. De glimlach op haar gezicht bevroor in een clowneske grijns terwijl haar lichaam verstijfde. Er was geen ontkomen aan, geen vergissing, geen schijn. T. Douglas uit Texas was T. Douglas uit Texas.

Hij was breder.

Oké, dat was een rare gedachte bij het zien van je eerste liefde (enige liefde?) na meer dan achttien jaar, maar dat was nu eenmaal zo. Je kunt niets doen aan willekeurige gedachten in een moment van paniek.

Terwijl Ainsley naar Tim Douglas staarde, kwamen andere willekeurige gedachten bij haar op. Hij was breder geworden, maar verre van dik. Fit en gespierd vergeleken met de magere jongeman die ze zich herinnerde.

Zijn haar was nu kortgeknipt en had wat grijze strepen, maar het paste bij hem. Net als de eerste fijne lijntjes rond zijn ogen. Hij was zeker ouder geworden, maar de tijd was genadig geweest voor Tim, ook al was hij pas 36.

Maar wat deed hij hier? Het moest wel een vakantie zijn, want geen enkele man die ze kende zou zijn dochter meenemen op een zakenreis. Bovendien zag hij er niet uit als een zakenman. Hij was niet het type man dat zijn dagen doorbracht in een pak met stropdas in een modern hoekkantoor in een indrukwekkend uitzienend betonnen complex. Hoewel zijn stem alleen al iedere man, vrouw of kind zou doen rennen om zijn bevelen uit te voeren. Zoals zij ooit had gedaan.

En deze jongedame moest zijn dochter zijn. Niet alleen hadden ze flink wat gelaatstrekken gemeen, het was duidelijk dat er veel genegenheid tussen hen was. En het meisje zag er vriendelijk uit. Vrij lang, elegant als haar vader was geweest, met zijn ogen en het golvende donkere haar dat Ainsley zich herinnerde van Nicole. J. Douglas leek niet veel op haar moeder en had niets van de rusteloosheid of de akeligheid. Eigenlijk zag dit meisje er opgewonden en vriendelijk uit.

Haar vader daarentegen was net zo druk bezig met herstellen als zij, wat minstens één vraag ontkrachtte die was opgekomen in de vijf minuten dat ze elkaar hadden aangestaard. Hij was hier niet expres. Hij had haar niet op een of andere manier opgespoord.

Het was verontrustend om niet te weten of ze hier opgelucht of teleurgestekd over was.

Later. Het moest wachten tot veel, veel later. Ze kon dit gewoon niet. De hele routine van het inchecken van gasten, het natrekken van hun creditcard en het geven van hun sleutels terwijl ze hen informeerde over ontbijttijden en diensten, ging haar boven de pet. Ze bevroor, net als op de eerste dag van haar stage in een zeer chique hotel in Londen, toen een hele bus vol Italiaanse toeristen aan de balie was verschenen, als gekken kwebbelend in een taal die ze niet verstond en die allemaal tegelijk geholpen wilden worden. Als het aan haar had gelegen, was ze gevluht en nooit meer teruggekomen.

Nou, die optie had ze toen niet, maar nu wel, toch? Dit was haar hotel en als ze zich als een kind wilde verstoppen voor de man aan de balie, dan deed ze dat ook!

Ze mompelde iets dat moest doorgaan voor een excuus, liep naar de naastgelegen kantooruimte, rukte de jonge Emma van haar stoel en vertelde het geschrokken meisje dat ze voor de gasten moest zorgen omdat ze migraine voelde opkomen.

Gelukkig stelde Emma geen vragen en nam het excuus voor wat het was. Hoe kon ze weten dat Ainsley nog nooit van haar leven migraine had gehad? Toen Emma terugkwam om te zeggen dat hun nieuwe gasten waren ingecheckt, bedankte ze het meisje en zei dat ze even ging liggen. Ze verliet het gebouw via de achterdeur en stak de binnenplaats over naar de twee huisjes erachter, waar Alistair met zijn gezin in het grotere woonde en zij alleen in het kleinere.

Haar huisje was haar heiligdom. Haar kasteel. De enige plek waar ze perfecte privacy had; zoals ze het graag had. Mensen vroegen haar soms of ze niet eenzaam was, maar daar lachte ze om. Behalve in de uren dat ze hier was, was ze voortdurend omringd door mensen, of het nu familie, personeel of gasten waren. Na lange uren van op haar voeten staan en een gastvrije glimlach op haar gezicht plakken, was ze blij om gewoon in haar favoriete stoel te zakken of een luxe lange duik te nemen in haar badkuip, glas lokale whisky in de hand en rustgevende muziek op de achtergrond.

Nou ja, ze dacht niet dat ze tijd had voor een bad en de muziek zou haar te veel irriteren, maar de whisky klonk als een verdomd goed idee. Hoewel ze overdag bijna nooit dronk en 's avonds nooit meer dan één of twee drankjes nam, vormden sommige dagen een uitzondering en als vandaag niet in aanmerking kwam, dan zou geen enkele dag dat ooit doen.

Het eerste glas ging vlot naar binnen en het tweede maakte het af. Ze zat in haar oude leunstoel en liet haar gedachten de vrije loop.

Tim Douglas. Voor iemand die ze maar zo kort had gekend, had hij zeker indruk gemaakt. En hoeveel ze hem ook haatte, ze haatte zichzelf nog meer omdat ze dat toeliet. Objectief gezien was hij slechts een voorbijganger in haar leven, niet iemand aan wie ze zoveel aandacht had moeten besteden. Maar dat heette menselijk zijn.

Objectiviteit bestond niet als het ging om van iemand houden. En wat had ze van hem gehouden.

Vóór Tim was er bijna niemand geweest. En na Tim? Hetzelfde. Ze herinnerde zich dat ze zich zowel eenzaam als blij voelde toen ze terugkwam uit Boston...

Lanark, lente van 2000

Home sweet home. Ook al zat er nogal wat cynisme achter die woorden, het voelde goed om weer voet op Schotse bodem te zetten. Ze had haar vader al gebeld om hem te laten weten dat ze terugkwam en hij had haar beloofd haar kamer te luchten en haar bed te verschoneren. Nu zijn aanstaande ex-vrouw het huis uit was (Carol had een flat in Glasgow gehuurd, voordat ze aan het eind van het jaar waarschijnlijk voorgoed naar de Verenigde Staten zou terugkeren), moest Sean wel wat huishoudelijke vaardigheden leren en hoewel zijn witte was af en toe een beetje blauw of grijs uitsloeg, deed hij het niet slecht. Bovendien hadden de vrouwen van zijn vrienden medelijden met hem en gaven hem regelmatig maaltijden, boodschappen of goede raad. Aan de telefoon klonk hij echter heel blij dat zijn dochter weer thuis was en dat had Ainsley's hart verwarmd. Ze kon ook niet wachten om hem te zien.

Een moment, toen ze stond te wachten op haar bagage, voelde ze zich schuldig. Moest ze niet eerst haar moeder bezoeken? Zij was tenslotte ook helemaal alleen in haar kleine appartement. Maar ja, in al die tijd dat ze in Boston was, had Carol maar één keer gebeld om hen een gelukkig Thanksgiving te wensen en Ainsley was toen niet eens thuis geweest, omdat ze was uitgenodigd om de voor haar onbekende feestdag door te brengen bij Tim en zijn familie, omdat haar tante en oom bij de familie van haar tante waren. Carols boodschap op hun voicemail had gespannen en nogal onoprecht geklonken.

Zie het onder ogen, dacht Ainsley, haar moeder was net als Tims moeder niet echt geïnteresseerd. Tot nu toe was Rita de enige echte geïnteresseerde moeder die ze had ontmoet en ze zou altijd met veel genegenheid aan de kleine vrouw denken.

Dus nee, meteen door naar haar vader. Alistair zou ook het weekend thuis zijn en ze zou zich met hen vermaken. Haar koffer verscheen op de band en ze hees hem eraf, rolde hem naar de uitgang en zocht een taxi.

Haar thuiskomst was werkelijk hartverwarmend. Sean had geprobeerd een welkomstdiner voor haar te maken. En ook al was zijn friet een beetje verkoold en was de taart een beetje... taai, ze hield veel te veel

van hem en om te klagen en hij straalde naar haar vanachter zijn baard toen ze hem complimenteerde met zijn fantastische maaltijd.

Ainsley rolde snel terug in het dagelijkse leven. Ze ging terug naar school en ging weer gemakkelijk op in haar vriendenkring. Ze waren allemaal erg nieuwsgierig naar haar reis naar Boston, want de meesten van hen waren nooit veel verder geweest dan Glasgow of misschien Edinburgh en alles wat groter was, was hun volkomen vreemd. Maar ze vertelde hen niet meer dan wat ze kwijt wilde, wat betekende dat ze het meeste achterhield, inclusief alles over Tim. Aan hem denken deed nog steeds te veel pijn.

Ergens halverwege haar eerste maanden terug werd de scheiding van haar ouders afgerond en keerde haar moeder terug naar de VS. Ze wisselden brieven en e-mails en cadeautjes uit op de gepaste momenten, maar het werd al snel duidelijk dat, nu Carol Campbell weer Carol Thompson was, ze weinig interesse had om contact te houden met haar kinderen. En hoewel het in het begin pijn deed, was het verontrustend hoe snel zij en Alistair gewend raakten aan de nieuwe situatie van alleen samenwonen met hun vader, stiekem genietend van de rust en stilte na de maandenlange schreeuwpartijen.

Nadat ze met goede cijfers was geslaagd voor haar middelbare school, praatte ze veel met haar vader over wat ze wilde gaan doen, voordat ze besloot te kiezen voor het enige wat haar gelukkig maakte: Haar geliefde land en haar enthousiasme voor het vertellen van de vele spannende verhalen. Dus werd het een opleiding hotelmanagement, gecombineerd met een cursus lokale geschiedenis.

De opleiding deed Ainsley goed. Ze vond de meeste van haar lessen leuk, maakte enkele nieuwe vrienden en ging in de weekends uit. Ze danste graag, zat graag in een café met haar vrienden te praten, maar ze had meestal geen oog voor jongens die haar aandacht probeerden te trekken, totdat een van haar vrienden haar waarschuwde. Ze waren echt niet allemaal lelijk, maar het resultaat was meestal hetzelfde. De eerste keer wees ze ze vriendelijk maar beslist af en steeds minder vriendelijk als ze bleven terugkomen als boemerangs, tot grote frustratie van haar vriendinnen. Hier waren een paar mooie jongens die met haar probeerden te flirten en wat deed zij? Ze tilde het moeilijk doen naar het volgende niveau. Was ze zo kieskeurig?

In werkelijkheid deed ze niet moeilijk Helemaal niet. Het was gewoon praktisch onmogelijk om haar aandacht te krijgen en zo wilde ze het. Zelfs na twee jaar, was de pijn van aan de kant gezet te zijn, nog steeds aanwezig. Ze hoefde maar één keer goed in de spiegel te kijken om te weten dat, zolang er vrouwen als Nicole waren, meisjes als Ainsley nooit de eerste keus zouden zijn. Te horen krijgen dat ze niet lelijk was hielp ook niet echt.

Ainsley had zichzelf nooit lelijk gevonden. Ze had een mooi gezichtje. Mooi haar. Mooie ogen. Maar ze was niet... seksueel aantrekkelijk. Ze had nauwelijks borsten. Ook geen heupen. Geen indrukwekkende lengte of stem of vaardigheden. Alleen grote ogen en rood haar. En hoewel ze best grappig kon zijn, kon ze niet flirten en voelde ze zich nooit op haar gemak als ze het probeerde, ondanks de vele tips en trucs die haar vrienden haar gaven.

Haar vriendin Dana had ooit gezegd dat ze eruitzag alsof ze zo uit een Keltisch sprookjesboek had kunnen komen. Als een elfje. Nou, dat was nog eens fantastisch. Een roodharige Tinkerbell. Ze haatte Tinkerbell. Schattig van buiten, veel te verwaand van binnen. Was dat hoe haar vrienden haar zagen? En moest ze dat als een compliment opvatten? Zelfs als dat zo was, deed het er echt toe? Mannen vielen toch nooit op elfjes? Peter Pan zeker niet. En normale mannen ook niet. En Tim ook niet, toch? Dat was bewijs genoeg dat geen enkele man serieus met haar wilde uitgaan.

Dus bleven de dronken idioten over die ze in de kroeg ontmoette. Compleet lazarus, maar op de een of andere manier nog steeds vastberaden tegen de tijd dat ze omvielen en hun aandacht richtten op alles wat er ook maar enigszins vrouwelijk uitzag, inclusief andere mannen in kilt. Het was of dat, of ze hadden een weddenschap over wie uiteindelijk de kleine ijskoningin zou versieren. Nou, raad eens, jongens? Dit was niet jullie geluksdag. Ze zou in haar agenda kijken, maar de kansen voor volgende week zagen er ook niet veelbelovend uit.

Op haar grimmigst hadden haar vrienden voorgesteld dat ze hulp moest zoeken. Als in therapie. Maar verdomme; ze had geen behoefte aan een oude vent met een doctoraat die haar hersenen uit wilde pluizen over het feit dat ze aan de kant was gezet als minder dan een stuk afval, in de veronderstelling dat het afval ergens goed voor was geweest voordat het werd weggegooid. God, ze haatte Tim! Die stomme, onnozele idioot!

Ja. Dat was het. Het was Tims schuld. Ga in zijn hersenen peuteren, stomme adviseurs. Ze kon zich prima redden zolang elke jongen/man/gozer/maat/kameraad of hoe ze elkaar tegenwoordig ook noemden, uit haar buurt bleef!

De enige mannen die ze leerde benaderen met iets van een oprechte glimlach, waren de gasten die ze in het hotel moest inchecken, of het nu ging om rollenspellen met klasgenoten of om haar stages. Maar dat was zakelijk. Niets meer. En dat bleef zo, vanaf haar eerste baan in een hotel in Ayr, de baan daarna in het centrum van Glasgow, tot zij en Alistair hun eigen hotel hadden gestart.

Het had wat overredingskracht gekost om hem aan boord te krijgen, niet in de eerste plaats omdat hun relatie, hoewel nooit gespannen, ook nooit echt hecht was geweest. Ze wist eerlijk gezegd niet veel over haar stille, serieuze broer. Toch kon ze niemand anders bedenken met wie ze deze zaak durfde te beginnen, want hij was de meest betrouwbare persoon die ze ooit had ontmoet. Maar ze wist dat ze hem ook als persoon beter moest leren kennen, en dat wilde ze ook graag.

Dus begon ze hem vaker op te zoeken. Ze nodigde hem uit als ze een etentje had en ze hielp hem nadat hij een ongeluk kreeg en zijn been brak. Later, toen hij Colleen ontmoette, werd ze ook bevriend met haar.

Hij was echt een geweldige vent. Ze hoorde van hem dat hun moeder van Boston naar Philadelphia was verhuisd met haar nieuwe vriend, maar dat die vriend helemaal niet geïnteresseerd was in een ontmoeting met een van hen. En hoewel Carol op dat moment al jaren geen deel meer uitmaakte van hun leven, deed het toch pijn dat ze desgewenst zo gemakkelijk kan vergeten dat ze überhaupt kinderen had. Ze besloten het los te laten. Ze waren nu volwassen, ze hadden hun vader, die er altijd was om hen te steunen en nu hadden ze elkaar. En in Colleen had ze een goede vriendin gevonden.

Dus toen ze hem eindelijk durfde te vragen in zaken te gaan, kostte het haar niet veel moeite om hem over te halen. Met zijn tweeën (nou ja, drieën, want Alistair en Colleen waren inmiddels verloofd) kwamen ze met een solide plan en passend gekleed voor een goede eerste indruk, gingen ze naar verschillende banken totdat ze er één vonden die bereid was met hen in zee te gaan. Met een lening van de bank en hun vader als financiële back-up indien nodig, waren ze op zoek gegaan naar plaatsen om hun hotel te vestigen en uiteindelijk vonden ze deze mooie plek in het

zuiden van Glasgow. Een oude boerderij met twee aparte, aangebouwde stallen en enkele loodsen. De boerderij werd een schilderachtig hotel met veel originele kenmerken en een warme, ontspannen sfeer die er heel pittoresk uitzag toen ze klaar waren. De twee stallen werden omgebouwd tot warme, welkome huisjes waar ze in relatieve rust konden leven, weg van het lawaai van het hotel zelf.

Na een moeizame start kregen ze lovende kritieken en een goede deal met een nabijgelegen golfbaan. En nu, jaren later, waren Colleen en Alistair getrouwd en ouders en floreerde de Thistle Inn. Het was alles wat Ainsley had gewild. Ze was gelukkig. Single, maar gelukkig.

Tot Richard binnenkwam. Alleen al bij de gedachte aan hem greep Ainsley automatisch de fles en schonk zichzelf nog een borrel in. In dit tempo zou ze een flinke kater krijgen, maar het zou het excuus van een migraine geloofwaardiger maken, dus dat was mooi meegenomen.

Richard Donovan. Een ex-atleet die motivatiespreker was geworden en elke drie weken twee nachten een kamer en hun vergaderzaal huurde. Hij was charmant. Attent. Netjes en verzorgd. Erg fit. Na zijn eerste twee nachten maakte hij duidelijk dat hij haar wilde. En wat hij haar aanbood was zo verfrissend eenvoudig, dat ze er blindelings voor gevallen was.

Het was gewoon seks. Geen romantische afspraakjes, geen lange boswandelingen, geen geknuffel op de bank. Geen verplichtingen, geen loze beloftes of zacht gefluisterde woordjes Precies zoals ze het wilde. Hij was haar eerste minnaar en niet meer dan dat. Om de drie weken kwam hij naar het hotel voor zijn workshop met het personeel van een of ander kantoor of fabriek of wat dan ook, boekte hij voor de vorm een hotelkamer en sliep dan met Ainsley in haar huisje. 's Ochtends vroeg ging hij terug naar zijn kamer om te douchen en zich om te kleden. Dan was er een snelle kus en daarna helemaal niets meer tot zijn volgende boeking.

En dat bleef zich herhalen.

Natuurlijk waren er andere mannen die met haar flirtten, maar die wees ze altijd vriendelijk af, niet bereid om een serieuze relatie aan te gaan of nog een man toe te voegen aan haar lijst met minnaars. Eén was genoeg.

Totdat, anderhalf jaar na hun afspraak, een blonde vrouw hun foyer binnenkwam, met een jongetje dat zoveel op zijn vader leek dat ze niet hoefde te vragen wie de vrouw was.

Omdat ze duidelijk van niets wist, vroeg ze Ainsley, die haar uitdrukking zorgvuldig in de lang geleden aangeleerde neutraal-vriendelijke blik hield, naar haar man, Richard Donovan. En Ainsley, die niet eens om bevestiging vroeg, had de vrouw gewoon een extra sleutelkaart voor zijn kamer gegeven en haar verteld dat meneer Donovan nog in de vergaderzaal was.

Hij was die avond uiteraard niet naar haar huisje gekomen. Had de volgende dag uitgecheckt zonder ook maar om te kijken. En was drie weken later weer domweg verschenen zoals gepland. Gelukkig had Ainsley die ochtend een afspraak bij de tandarts, dus Colleen had hem ingecheckt. Tot haar verbazing was hij die avond bij haar huisje verschenen, kennelijk in de verwachting dat ze gewoon de draad weer zouden oppakken. Maar voor Ainsley was het voorbij. Ze gaf hem duidelijk te kennen dat ze niet langer beschikbaar was als extra service. En dat hij misschien een andere locatie moest zoeken voor zijn volgende optreden. Hij was vertrokken zonder een woord. Tot zover een spreker.

Het was eerlijk gezegd een opluchting. Hoezeer ze ook had genoten van de vrijheid van hun deal toen ze er voor het eerst mee begonnen, het was nauwelijks lonend. Het was eigenlijk afgezaagd. Het idee dat hij getrouwd was, was in Ainsley's gedachten opgekomen, maanden voordat het bewijs voor haar neus stond. Maar ze had het resoluut uit haar hoofd gezet. Wat de hypothetische vrouw niet wist, zou haar toch niet schaden? En het was niet zo dat Ainsley Richard wegkaapte. Het was puur fysiek. Het voorzag in een behoefte.

Het zien van de vrouw was de broodnodige en langverwachte ontnuchtering. Waar was ze mee bezig? Waarom rechtvaardigde ze haar eigen aandeel in het overspel van deze man? Deze vrouw verdiende toch zeker beter? Zijzelf toch ook? Dit was overspel en geen enkele vorm van therapie zou haar helpen om dit akkefietje op Tim Douglas af te schuiven! Opperuimd staat netjes en nooit meer!

Richard had blijkbaar een andere locatie gevonden. Het enige vervelende wat hij deed was een vrij negatieve online recensie achterlaten over hun service, maar aangezien de meeste van hun recensies redelijk positief waren, leek het geen verschil te maken in het aantal boekingen. Daarna had ze hem nooit meer gezien of gesproken. En sindsdien waren er geen andere mannen meer geweest. Ainsley was klaar met zowel het slachtoffer als de dader te zijn.

Wat maakte het uit als ze stierf als een oude vrijster? Ze had haar hotel, haar familie en haar vrienden en dat zou genoeg moeten zijn.

Alistair en Colleen nodigden haar meerdere keren per week uit voor een etentje en vaak stemde ze toe. Met Bruce aan het roer konden ze de meeste avonden met elkaar doorbrengen, hoewel een van hen altijd bereikbaar was voor noodgevallen. Ze wist dat haar broer zich zorgen om haar maakte en ze had zich afgevraagd of hij iets van haar en Richard had geweten. Hij had echter nooit iets gezegd en zij had er nooit naar gevraagd. Soms leek de struisvogel een heel slim dier. Maar hij moet zeker gedacht hebben dat ze eenzaam was, want hij had regelmatig een of andere vriend toevallig uitgenodigd voor het avondeten, haar naast deze arme sloeber gezet in de duidelijke hoop dat het zou klikken. Ze wenste dat ze het hart had om hem te vertellen dat zijn pogingen om haar in de val te lokken nutteloos waren.

Ze wilde niemand!

Oh juist. Dat wilde ze wel. Ze wilde Tim.

Nou, dat pijnlijke besef verdiende nog een borrel. Maar toen ze een royale hoeveelheid van de amberkleurige vloeistof in haar glas goot, veranderde ze van gedachten. Ze had een beroerde dronk en als ze Tim op een gegeven moment toch onder ogen moest komen, deed ze dat liever nuchter. Dus nam ze een snelle douche, een aspirine en ging terug naar het hotel, waar ze Emma vertelde dat ze zich beter voelde en dat Emma vrij was voor vandaag. Kort daarna pakte de jongere vrouw haar tas en nam afscheid. Ainsley ging in haar bureaustoel zitten en draaide hem rond, in een poging haar gedachten weer bij het werk te krijgen. Net toen ze de boodschappenlijsten voor de volgende dagen doornam, werd ze onderbroken door een zachte vrouwenstem.

"Pardon, mag ik iets vragen?"

Ze keek op en ontdekte dat het de dochter van Tim was die voor haar stond. Haar vader was nergens te bekennen, tot haar grote opluchting. Met het meisje kon ze wel omgaan. Dus toverde ze een glimlach op haar gezicht.

"Natuurlijk. waar kan ik je mee helpen?"

"Pap en ik wilden een hapje eten. Is het restaurant van het hotel nog open?"

Ainsley controleerde de reserveringslijst voor die avond, hoewel ze dat echt niet hoefde te doen, omdat ze goed wist dat ze volgeboekt waren met een 25-jarig huwelijksfeest. Maar het gaf haar tenminste iets te doen om haar gedachten te ordenen. Haar brein wist duidelijk dat Tims aanwezigheid echt was; haar hart moest zich er nog mee verzoenen.

“Het spijt me, het lijkt erop dat we volgeboekt zijn. Maar er zijn een paar restaurants in de buurt, wil je dat ik die even check?”

Jamie knikte en Ainsley vond een leuk restaurant voor hen en maakte hun reserveringen. Net toen Jamie wilde weglopen, veranderde ze van gedachten en keerde ze terug naar de andere vrouw.

"Mevrouw Campbell?"

"Ainsley, alsjeblieft." Als ze met de dochter van haar jeugdliefde moest praten, wilde ze op zijn minst met haar voornaam worden aangesproken. Door het hele 'mevrouw'-gedoe voelde ze zich oud.

'Oké, Ainsley. Mag ik je iets persoonlijks vragen?"

Nou nee, nee dat mag je niet. Vraag maar aan je vader

"Oké dan ..."

Rottige lessen klantenservice.

"Je kende pap vroeger, toch?"

Niet zo goed als ik dacht.

"Ja. Al een hele tijd geleden."

"Dat dacht ik al. Hij noemde je naam een keer, een paar jaar geleden, toen mama nog leefde."

Oh dat was leuk... wacht, wat? Nicole leefde niet meer? Tim was weduwnaar?

"Het spijt me te horen over je moeder. Wat er is gebeurd?"

Er was iets vreemds aan de manier waarop de jonge vrouw reageerde. Het was maar een nonchalant schouderophalen.

"Ze reed haar auto in het water en is verdronken. Ik was twaalf."

"Dat moet vreselijk zijn geweest."

Nog een schouderophalen.

"We redden het wel. Pap en ik."

Oké dan. Leidde dit ergens toe? Blijkbaar wel.

"Mama was niet blij toen pap je naam noemde. Is er iets tussen jullie gebeurd?"

Behalve dat je vader je moeder verkoos boven mij en haar prompt zwanger maakte, bedoel je? Nee, niets bijzonders. Maar bedankt voor het vragen. God, waarom kon dit wicht niet gewoon weggaan? Kon dit nog ongemakkelijker worden?

"Jamie, heb je een restaurant voor ons gevonden?"

Ja dus.

Hij zag haar. Knikte naar haar.

"Hallo Ainsley."

"Hallo Tim."

Jamie, die de spanning onmogelijk niet kon voelen, besloot nu ineens de volwassene te zijn en wendde zich tot haar vader.

"We kunnen hier niet eten, pap, maar Ainsley heeft een leuke plek gevonden en we kunnen een taxi bellen om erheen te gaan. Het is maar tien minuten. En het is in de buurt van een heel mooi meertje."

Tim schonk zijn kind een glimlach die zo oprecht en vol genegenheid was dat het ongemakkelijk in Ainsley's hart prikte. Dat hadden zij ook ooit gehad. Voor Nicole. Voor Jamie. Voordat...

"Klinkt geweldig. Hoe laat?"

"Zeven uur. Maar ik ben nog niet klaar met uitpakken en ik wil douchen voordat we gaan, dus ik ga terug naar mijn kamer en zie je hier later, oké?"

"Zeker, lieverd. 18.45 uur, hier in de lobby."

"Oké, tot later pap. Bedankt, Ainsley."

"Graag gedaan."

En toen stonden ze ineens alleen in de lobby, elkaar aanstarend aan weerskanten van de balie in een steeds ongemakkelijker zwijgen. Het was Tim die het uiteindelijk brak.

"Dus eh... Ainsley..."

"Ja?"

Oh God, wat wenste ze dat iemand een excuus voor haar zou bedenken om hem daar te laten staan. Hoe moest ze een normaal gesprek met hem voeren? Dit stond nergens in haar schoolboeken. Er was geen rollenspel dat haar had voorbereid op de ontmoeting met haar eerste liefde. Haar enige liefde.

Nou, het leek erop dat God ernstiger zaken te regelen had, dus werd ze aan haar lot overgelaten. Ze berustte in haar lot en voelde zich een verdomde martelaar.

"Ik weet dat ik waarschijnlijk de laatste persoon ben die je verwachtte ooit nog te zien, maar nu ik hier ben... denk je... denk je dat we een keer kunnen praten?"

Hij slikte krampachtig en tot haar eigen ergernis voelde ze een steek van empathie voor hem en zijn duidelijke ongemak. Voordat ze het wist, had het haar te pakken en ze knikte.

"Ik eh... ik denk dat we dat moeten doen."

Hij knikte en blies zijn adem uit van opluchting.

"Dat is fijn. Wanneer eh... ben je vrij? Kun je het de manager vragen?"

"Dat ben ik zelf. En mijn dienst eindigt morgenmiddag om vier uur. Kan ik je dan hier ontmoeten voor thee?"

"Ja, thee, natuurlijk. Klinkt goed. Dan zie ik je morgen."

"Tot morgen. Fijne avond, Tim."

"Bedankt, jij ook."

Toen hij de lobby verliet om terug te gaan naar zijn kamer, zuchtte Ainsley. Morgen. Lieve God, sta me bij.

HOOFDSTUK 4

Vier uur kon niet snel genoeg komen. Of beter nog, helemaal niet. Ze wilde ervan af zijn, maar ze wilde er ook niet aan beginnen. Zou ze alle klokken in het gebouw meteen van 15:59 naar 17:00 kunnen laten gaan?

Het was twaalf uur 's middags en ze had de hele ochtend gewerkt, een van de studenten een standje gegeven en vervolgens een halfuur lang haar excuses aangeboden zodat het meisje niet zou opstappen. Voor straf zat ze de rest van de ochtend alleen in haar kantooruimte om nieuwe werkroosters te maken en kantoorartikelen te inventariseren.

Colleen stelde voor om buiten te gaan lunchen aangezien het zo'n mooi en zonnig weer was. Ze pakten een paar broodjes uit het restaurant en begaven zich naar de picknicktafel aan de rand van hun gedeelde privétuin achter hun huisjes. Tussen de slokjes van haar sap door bekeek Colleen haar schoonzus aandachtig. Emma had haar verteld over Ainsley's migraine en aangezien Colleen er vrij zeker van was dat Ainsley nooit had gezegd dat ze aan migraine leed, moest er iets anders aan de hand zijn. En ze had wel een vermoeden waarover, of beter gezegd, over wie het ging.

Colleen was nieuwsgierig. En, eerlijk gezegd, ook een beetje bezorgd. Ainsley was een harde werker, daar was geen twijfel over. Ze was altijd vriendelijk tegen zowel het personeel als de gasten, maar behalve hun familie en het hotel had Ainsley heel weinig in het leven. Colleen vermoedde dat het meisje, dat nu lusteloos op haar broodje kauwde alsof het karton was, ooit een affaire had gehad met een van hun vaste gasten, maar deze was plotseling niet meer komen opdagen en Ainsley had er nooit iets over gezegd. Het meisje was geen kluizenaar, maar ze was de meest gesloten, behoedzame persoon die Colleen ooit had ontmoet. En het zat haar dwars. Ze had het tegen Alistair gezegd, maar hij had het van zich afgeschud en haar verteld dat Ainsley nooit een erg spraakzaam persoon was geweest en dat ze, als ze problemen had, zou weten dat ze hen of hun vader kon vertrouwen.

“Laat haar maar naar je toe komen, Colleen. Als je haar dwingt, klappt ze alleen maar dicht.”

"Je zult wel gelijk hebben."

Ze had opgegeven, wetende dat haar man, die net als zijn zus ook niet een man van veel woorden was, het onderwerp al had laten rusten.

Maar het bleef haar dwars zitten en nu, na wat er die morgen en gisteren gebeurd was, besloot ze het toch maar eens te proberen.

"Vertel het me, Ains."

Ainsley werd wakker geschud door de strenge stem van haar schoonzus. Het was een stem die ze zelden gebruikte en als ze dat deed, was die meestal gericht tegen Ainsley's broer.

Ze slikte, moeizaam, terwijl ze probeerde een reden te bedenken waarom Colleen haar met deze stem zou aanspreken, maar ze kon er maar één verzinnen. Blijkbaar had ze haar slechte humeur opgepikt, ondanks haar pogingen om het te verbergen. Toch wist ze niet of ze haar hart zomaar kon blootleggen. Niet hierover. Over hem.

Maar kon ze liegen?

"Het spijt me, waar wilde je over praten?"

Gewoon dom doen. Misschien zou Colleen de hint begrijpen.

"Zie ik eruit als een idioot?"

Of niet.

Ainsley zuchtte, misschien dat iemand haar verdriet toevertrouwen, de druk echt zou verlichten.

"Oké. De man die gisteren heeft ingecheckt? Met zijn dochter? Ik kende hem. Toen ik in Boston was toen mam en pap aan het scheiden waren."

De andere vrouw knikte en nam nog een slok van haar sap.

"Aha. En ik vermoed dat je hem leuk vond?"

Een zucht ontsnapte haar. Leuk. Was het maar zo makkelijk geweest.

"Ja. Ik vond hem leuk."

"Nou, wat is er dan gebeurd?"

Ainsley haalde haar schouders op.

"De moeder van zijn dochter gebeurde, en toen gebeurde zijn dochter."

Achterover leunend gebaarde Colleen naar haar.

"Vertel verder."

"Er valt niets meer te vertellen. Ik kwam in Boston aan, ik was alleen, hij was mijn eerste en enige vriend. Totdat ik verliefd op hem werd en hij een ander koos. En haar zwanger maakte. Hij verhuisde met haar terug naar Texas en ik kwam thuis en probeerde hem te vergeten."

"Ik denk dat het laatste deel niet zo goed ging."

"Ik dacht van wel... tot gisteren."

"Dat moet een behoorlijke schok zijn geweest."

"Op zijn zachtst gezegd. Ik heb hem al 18 jaar niet gezien. En nu is hij hier met zijn kind."

"Waar is haar moeder dan?"

"Ze is blijkbaar overleden. Dochter was er eigenlijk nogal luchthartig over. Ik vraag me af wat er is gebeurd. Maar haar vader is duidelijk dol op haar."

"Misschien was het geen gelukkig huwelijk."

"Denk het niet."

Ainsley spoelde het laatste stukje van haar boterham weg met een slok ijsthee. Ze voelde zich een beetje beter nu ze de rare situatie van de afgelopen 24 uur deelde.

"Hij wil praten."

"Wie, deze man?"

"Ja, Tim."

"Waarover?"

"Over toen. Over nu. Alles ertussenin."

"Wanneer?"

"Straks, als mijn dienst erop zit."

"Ben je nerveus?"

"Misselijk zelfs, maar ik kan het niet blijven uitstellen. En ik ben ergens ook wel beetje nieuwsgierig."

"Ik begrijp het. Geef je nog om hem?"

"Ik weet het echt niet. Ik hield van de jongen. Ik weet niet wat ik moet denken van deze man. Ik denk dat het me het meest bang maakt."

"Wat, dat je weer voor hem valt?"

"Ja, of dat ik erachter kom dat hij de al die tijd een eikel is geweest. Maar weer verliefd worden? Ik heb een leven hier, hij in Texas. We weten hoe rampzalig een relatie kan zijn als een van de twee niet kan aarden. Maar dan herinner ik me de greep die hij op me had. Wat als het weer gebeurt?"

"Dan zijn jullie allebei volwassenen die kunnen nadenken over de gevolgen. Bovendien is het een beetje te vroeg om je daar zorgen over te maken, nietwaar? Neem het stap voor stap. Praat met hem. Luister naar hem. Dan kun je nadenken over de eventuele volgende stap."

"Ach ja, je hebt gelijk."

Colleen keek op haar horloge en stond op.

"Kom op, laten we weer aan het werk gaan. Maar hou me op de hoogte, oké?"

"Oké. En bedankt Colleen."

"Graag gedaan, schat."

Met gasten die in- en uitcheckten en de gebruikelijke vragen stelden over hoe ze in de stad konden komen, ging de dag vrij snel voorbij en voor ze het besepte, stond er 15:45 op de klok van haar computer. Colleen zag haar schoonzus nerveus worden en liep naar haar toe.

"Ga maar vast, joh. Ga naar huis en fris je wat op. Ik zal hem zeggen dat hij moet wachten als hij te vroeg is, oké?"

"Ja, heel erg bedankt."

"Graag gedaan. En sterkte."

Ainsley logde uit en pakte haar tas. Vijf minuten later opende ze de deur van haar huisje. Even rust. Snel verruilde ze haar uniform voor een

spijkerbroek en een groen shirtje. Haar hakken schopte ze onder het bed terwijl ze een paar witte, comfortabele sneakers pakte. Nog een vleugje parfum en een beetje make-up en ze was klaar om te gaan.

Toen ze terugkwam in de lobby van het hotel hing Tim nonchalant tegen de balie te praten met Colleen. Hij draaide zich naar haar toe zodra hij haar voetstappen hoorde.

"Hé Ainsley."

"Hoi Tim."

Stilte. Toen vroeg hij: "Kunnen we ergens rustig praten?"

Ze wilde echt niet terug naar haar huisje, maar het was nog warm genoeg om buiten te blijven, dus knikte ze.

"Ik haal eerst even wat te drinken voor ons. Wat wil je hebben?"

"Doe maar gewoon water, dank je."

"Oké."

Nadat ze hun drinken had gehaald, leidde ze hem naar het terras, dat vrijwel leeg was. De meeste gasten waren op pad, genietend van hun uitstapjes in de stad of naar het prachtige platteland.

Ze koos een tafel aan de zijkant en gebaarde naar een stoel. De manier waarop hij zijn lange benen elegant onder de stoel vouwde, bracht herinneringen boven aan de eerste keer dat ze samen lunchten.

"Je ziet er goed uit," flapte ze eruit en bloosde toen.

Zijn lach was haar bekend, alleen verschenen er nu een paar kleine rimpels in zijn ooghoeken. En hoewel ze vond dat hij er nog steeds goed uitzag, zag ze nu duidelijke sporen van vermoeidheid en zorgen op zijn gezicht. Tim Douglas was niet de zorgeloze man die hij op het eerste gezicht leek te zijn. Onwillekeurig welde er een golf van sympathie voor hem op.

"Bedankt. Jij ziet er ook geweldig uit."

Ze bloosde weer, alsof hij haar van moord had beschuldigd. Als ze er geweldig uitzag, waarom was ze dan nog vrijgezel? Oh juist...omdat ze dat wilde. Dat beweerde ze toch altijd?

Ze had in ieder geval een figuur gekregen sinds haar puberteit. Niet dat ze tijd had om te gaan sporten, maar haar werk hield haar het grootste deel van de dag op de been. En door haar extraverte baan had ze geleerd rechtop te staan en mensen in de ogen te kijken. De dagen dat ze zin had om te verdwijnen waren al lang voorbij. Maar dat betekende nog niet dat ze geloofde dat ze mooi was.

"Bedankt."

"En je hebt het blijkbaar goed gedaan voor jezelf. Het is hier prachtig."

"Nogmaals bedankt. We doen het goed, al was het hard werken de eerste jaren. Nog steeds, eigenlijk."

"Nu begrijp ik waarom je heimwee had in Boston. Als ik hier was opgegroeid, zou ik ook nooit meer weg willen."

Ze glimlachte. "Wacht tot de herfst, als het donker en dreich is."

"Dreich?" Hij trok één wenkbrauw op.

"Het betekent somber."

"Oh, ok. Toch denk ik dat het behoorlijk indrukwekkend zou zijn. Het is alsof het geschiedenis ademt."

Ze knikte.

"Dat doet het echt hè?"

Een verdrietige glimlach kwam op zijn gezicht, voordat hij serieus werd.

"Over geschiedenis gesproken..."

"Ja, daarom wilde je toch praten?"

"Als je wilt luisteren."

Ze haalde haar schouders op en opende haar fles water.

"Ik zou hier niet zijn als dat niet zo was."

Omdat hij niet wist waar hij moest beginnen, besloot ze hem te helpen.

"Dus...je bent getrouwd met Nicole?"

Hij knikte.

"Het was het beste. Ik voelde me verantwoordelijk. Dus gingen we terug naar Texas en we trouwden. Ik vond een baan als automonteur, maakte 's avonds de middelbare school af en deed verschillende cursussen terwijl ik werkte. Toen mijn baas met pensioen ging, heb ik het bedrijf van hem gekocht. Het gaat best goed."

"Daar ben ik blij om. En Jamie lijkt me een geweldige meid."

Hij knikte met een glinstering in zijn ogen.

"Ja, ik ben zo trots op haar. Wat ik ook verkeerd heb gedaan in mijn leven, ik denk dat ik tenminste iets goed heb gedaan in de opvoeding, al moet ik die eer delen met mijn ouders."

"Gaat het nog steeds goed met je vader en Rita?"

"Ze doen het rustig aan, maar ja, het gaat goed met hen. Caden is boordwerktuigkundige. Zijn liefde voor de ruimte en raketten is gebleven. Twee jaar geleden afgestudeerd als beste van zijn klas. Nog niet echt een raketgeleerde, maar voorlopig is hij tevreden."

Ainsley merkte hoe hij meteen van onderwerp veranderde toen ze Nicole noemde. Er klopte iets niet en dat intrigeerde haar.

"En je vrouw?"

Hij nam een grote slok van zijn water, ineens een brok nerveuze energie. Het deed haar sterk denken aan hoe hij keek toen hij haar kamer was binnengelopen om haar over de zwangerschap te vertellen.

"Nicole stierf vlak voor Jamie twaalf werd. We waren niet bepaald gelukkig. Ze gaf niet om mij, ze haatte het zwanger zijn en ze had niets met Jamie. Vanaf haar geboorte, zorgde ik alleen voor haar. En met liefde. Niemand is belangrijker voor me geweest dan dat kleine meisje dat voor alles van me afhankelijk was. Maar het was moeilijk en ik had het nooit gered zonder mijn familie."

Zijn schouders gebogen, praatte hij verder.

"Nicole's gedrag werd steeds verontrustender en grilliger. Ze werd een gevaar voor zichzelf en onze dochter. Niet veel later kreeg ze de diagnose bipolaire stoornis."

"Oh Tim, het spijt me zo."